

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év március hó 09. napján tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év január hó 13. napján kelt 28.B.111/2015/54. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző de a (6) bekezdés I. tétele szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 3 (három) év börtönre enyhíti.

A bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó ítéleti rendelkezést annyiban helyesbíti, hogy ezeket nem a sértett örökösének rendeli kiadni, hanem megsemmisítésüket rendeli el.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 53.145 (ötvenháromezer-száznegyvenöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 28.B.111/2015/54. számú, 2016. január 13. napján kelt ítéletével a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének kísérletében mondta ki bűnösnek, és ezért mint visszaesőt 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban téves jogi minősítés miatt, harmadsorban enyhítés végett jelentettek be fellebbezést. Az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletét három napi gondolkodási időt követően tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.196/2015/3. számú átiratában a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak ítélte. Kifejtette, hogy a bizonyítékok mérlegelése alapján megállapított tényállás megalapozott, ennél fogva a másodfokú eljárásban is irányadó. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlottnak és a védőnek a jogos védelem jogintézményére történt hivatkozását körütekintően vizsgálta, és kellő részletességgel indokolta, hogy a 4/2013. BJE határozatban foglaltakra is figyelemmel ez a védekezés miért nem megalapozott. A jogi minősítés vizsgálatakor

helyesen és szakszerűen alkalmazta a 3/2013. BJE iránymutatásában foglaltakat, így a bíróság által meghatározott bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. Az első fokú bíróság az indokolási kötelezettségét kellő terjedelemben teljesítette, az nem volt ellentétes a logika szabályaival, és a levont következtetések zárt láncot alkotva mutatnak a vádlott bűnösségére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a bűncselekmény elkövetésekor hatályban volt jogszabályt. Helyesen tárta fel a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, a kiszabott büntetés a nemét és mértékét tekintve is megfelel a büntetés kiszabás céljainak és elveinek, továbbá az ügyben megállapítható súlyosító és enyhítő körülményeknek. Az ezek figyelembe vételével kiszabott és a középértéknél jóval enyhébb büntetésre figyelemmel álláspontja szerint a vádlott és védő által enyhítésért bejelentett fellebbezés alaptalan. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság nyilvános ülésen - melyen az ügyész részt venni nem kíván - a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be. 353. § (1)-(2) bekezdése alapján mellőzhetetlennek tartotta bizonyítás felvételét.

Ennek oka, hogy a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés a./ pontja alapján a sértettnek az üvegcsonttal okozott sérülésének helye tekintetében felderítetlen. Az elsőfokú bíróság nem észlelte azt az ellentmondást, hogy a sértett sérüléseiről kiállított orvosi látlelet előzményi adatokat és külsérelmi nyomokat tartalmazó részén az arc sérülését rögzítették, ezzel szemben a kórismék között ugyanezen sérülés a nyak bal oldali szúrt sebzéseként került diagnosztizálásra. A sértett ellátásáról készült zárójelentés szintén az arc sérülését írta le. Míg dr. .. igazságügyi orvosszakértő ezen sérülést a nyak fültőmirigy állományát is sértő szúrt/metszett sérüléseként írta le.

Ezért az ítélet tábla a Be. 353. § (1) bekezdés alapján a megalapozatlanság kiküszöbölésére bizonyítást vett fel.

A másodfokú tárgyaláson valamennyi, a sértett sérülésére vonatkozó dokumentációt dr. ... igazságügyi orvosszakértő elé tárta, és e körben őt meghallgatta annak érdekében, hogy tisztázható legyen, hogy a sértett szúrt sérülése pontosan hol helyezkedik el anatómiailag. Ennek kapcsán a szakértő kifejtette, mivel az orvosi látlelet szerint a sérülés a sértett arcán a fültőmirigy vetületében helyezkedett el úgy, hogy az alsó vége a nyaki redő felé vezetett, ez azt jelenti, hogy a nyakat nem érte el, csak afele irányult a sebzés alsó vége. A szakértő rögzítette, hogy a külsérelmi nyomok a kórismével nem egyeznek meg, mert a kórisme a nyak bal oldali szúrt sebzését jelöli meg, annak ellenére, hogy a látlelet külsérelmi nyomok leírására vonatkozó része nyakon lévő sérülést nem tartalmaz. Így vagy a külsérelmi nyomok leírásánál, vagy a kórisme megjelölésénél tévedett az okiratot kiállító orvos. A szakértő a zárójelentés alapján rögzítette, hogy a fültőmirigy szúrt sérülése nem okoz olyan sérülést, mely következtében a beteg elvérzésével lehet számolni. Az OMSZ jelentés megismerése, - mely szerint a sértett hepatitis B megbetegedésben szenvedett - illetve a sértett laboreredményeinek tanulmányozása után a szakértő kijelentette, hogy a sértett hepatitis megbetegedése ellenére a laboreredmények alapján nem állapítható meg, hogy véralvadási zavarban szenved, mely az átlagot meghaladó vérzéssel járna.

A műtéti leírás tanulmányozása után a szakértő kifejtette, hogy a sértett szúrt sérülését az állkapocscsont szárai felett látható L alakú bőr- és lágyrész sérüléseként írták le, mely az arcon, a szögletes állkapocs szögletében található, így kizárható, hogy a szúrt sérülés a sértett nyakán keletkezett volna. A leírás szerint a sérülés a nyálmirigynek csak a felületét sértette, nem hatolt mélyebbre. Idegsérülés nem következett be, ugyanakkor izomsérülés történt, emiatt kellett a sebet összevarrni. A drain behelyezésére azért került sor, hogy a gyógyulást a váladék ürítésével

elősegítsék. Mivel a szúrt csatorna leírásra nem került, és a leírás szerint csak felületesen sértette a nyálmirigy állományát, a sérülést úgynevezett szúrt-metszett sérülésnek lehet nevezni. Biztonsággal az állapítható meg, hogy metszett volt. Tekintettel az elkövetés eszközére, mely törött üveg volt, ami egy szabálytalan élel bíró éles eszköz, a sérüléshez szűrő hatás is társulhatott. A szakértő kifejtette: mivel a sérüléshez közel az állkapocs szöglet vetületében, a nyakon, a verő- és visszerek a felszínhez közel futnak, ezért reálisan számolni lehet olyan sérüléssel, -ha az üveg nem a megállapított helyen, hanem a nyakon okoz sérülést - mely ezen erek sérülésével járva közvetlen életveszélyes sérülést idézhet elő, akár kis erővel történt erőbehatás esetén is. Az ereknek a felszíntől való elhelyezkedése alapvetően a sértett anatómiai alkatától függ, egyébként átlagos esetben a bőr alatt mintegy 1 centiméterre helyezkednek el. A szakértő a tárgyaláson módosította a korábbi szakvéleményét, így a bal szemöldök sérülését vágotról vágott/metszett sérülésre módosította, valamint akként, hogy a fültőmirigy állománya anatómiailag nem a nyakon, hanem az arcon helyezkedik el. Szakmai véleménye szerint az arc sérülését kis-közepes erőbehatás okozta. A sértett ténylegesen 8 napon túl gyógyuló, bő vérzéssel járó sérülést szenvedett, azonban az elvérzésével nem kellett számolni, a tényleges sérülés sem közvetett, sem közvetlen életveszélyes sérülésnek nem minősül.

A másodfokú tárgyaláson az ügyész indítványozta, hogy a bíróság hallgassa ki tanúként a láttelelet felvevő, illetve a sértett műtétekor is közreműködő dr. .. orvost, aki a sértett sérülését életveszélyesnek minősítette. Mivel a sérülés gyógytartamának megítélése olyan szakkérdés, mely kérdésben való állásfoglalás az orvosszakértő, és nem a szakismerettel rendelkező tanú kompetenciájába tartozik, így az ítéletábra az ügyész bizonyítási indítványát elutasította.

A lefolytatott bizonyítást követően a vádlott védője perbeszédében a fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az első fokú bíróság a megállapított tényállás alapján tévesen minősítette a vádlott által elkövetett cselekményt emberölés kísérletének. Úgy vélekedett, hogy a másodfokú tárgyaláson meghallgatott szakértő véleménye alapján az állapítható meg, hogy a sértett 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett, így a vádlott cselekménye súlyos testi sértés büntettként minősülhet.

A vádlott felszólalásában elmondta, hogy a személyi körülményeiben változás nem történt. Az ügy érdemével kapcsolatban előadta, hogy elismeri, hogy a sértett sérüléseit ő okozta, azonban nem akarta az életét kioltani.

Az ügyész az igazságügyi orvosszakértő meghallgatásának eredményeképp perbeszédében módosította a vád tárgyává tett bűncselekmény minősítését életveszélyt okozó testi sértés büntettként kísérletére.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot.

A Fővárosi Ítéletábra az első fokú ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a Be. 373. § (1) bekezdés I. és II. pontjában meghatározott, az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértésre nem került sor. A bizonyítási eljárást alapvetően törvényesen folytatta le, azonban eljárási szabályt vétett, amikor a rendőri jelentéseket bizonyítékként használta fel, ugyanis nem értékelhető bizonyítékként a felderítési szakban jelentésbe foglalt tudakozódás eredménye. Mindez a nyomozás során elengedhetetlen, de kizárólag nyomozati célokat szolgál, a kezdeti információgyűjtést, a tanúk felkutatását, esetlegesen a forró nyomos, halasztást nem tűrő nyomozati

cselekmények minél előbbi megtételét, de a törvényes bizonyítékként felhasználható vallomásokat, akár terheltről, akár tanúról van szó, jegyzőkönyvbe kell foglalni (Be. 168. § (1) bekezdés 3. mondat). A rendőri jelentéseknek a személyek elmondását tartalmazó része nem bizonyíték, kizárólag a rendőr közvetlen észlelése, tapasztalata az, ami abból bizonyíték lehet. Tanúként is a rendőr erről hallgatható ki, ebből következően a rendőr-tanú vallomásának is csak az általa észlelt és a vádlott elfogásának körülményei, ideje szempontjából van jelentősége, és a bíróság nem használhatja fel bizonyítékként vallomása azon részeit, melyben arról számolt be, hogy mit mondott nekik a vádlott, illetve a tanúk. A terhelti figyelmeztetéseknek (így a hallgatás jogára való kioktatásnak is) jegyzőkönyvezett kihallgatás során kell elhangozniuk (Be. 117. § (2) bekezdés), azaz annak sincs jelentősége, hogy a rendőr figyelmeztette-e avagy sem a terhelti jogaira a vádlottat, illetve a tanúkat a hamis tanúzás jogkövetkezményeire, mikor őket meghallgatta.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Az első fokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésében megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének túlnyomórészt eleget tett. A törvényszék kihallgatta tanúként a sértettet, a tanúkat. A tanúk kihallgatása előtt a szükséges figyelmeztetések elhangzottak. Meghallgatta a nyomozás során szakértői véleményt készítő dr., ismertette a szakértői véleményeket, és az egyéb okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaztak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett. Helyesen járt el, amikor észlelve, hogy dr. igazságügyi orvos szakértő a nyomozás során készített szakvéleményében jelezte, hogy a műtéti leírást a nyomozó hatóság nem szerezte be, ennek rendelkezésre állása iránt intézkedett, és az okirat birtokában az orvosszakértőt a tárgyaláson meghallgatta.

Ennek ellenére a tényállás a sértettnek az üvegcsonttól elszenvedett sérülésének helye tekintetében felderítetlennek bizonyult.

A részbeni megalapozatlanság azonban bizonyítás felvételével kiküszöbölhető volt, ennek eredményeként a tényállás alapos és hiánytalan megállapításához szükséges, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyíték rendelkezésre állt, így az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság a megalapozatlanságot a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja értelmében az iratok tartalma és a felvett bizonyítás alapján történt kiegészítéssel és helyesbítéssel orvosolta:

Kirekesztette az 5. oldal 3. bekezdéséből a „ma már meg nem állapítható mértékben” megfogalmazást.

Kirekesztette a tényállás 5. oldal 4. bekezdéséből, hogy vádlott „nagy” erővel ütötte meg a sértett fejének bal oldalát, helyette azt állapította meg, hogy kis erővel ütötte meg.

Kirekesztette a tényállás 5. oldal 5. bekezdéséből azt a megfogalmazást, hogy a vádlott „legalább közepes erővel nyakának bal oldalán” megszurta a sértettet, ehelyett azt állapította meg, hogy kis-közepes erővel az arcán, az állkapocsszöglet tájékán csapó, hadonászó mozdulattal sértette meg ..., és szúrt-metszett sérülést okozott ezen a helyen.

Kirekesztette a tényállás 5. oldal 3. és 5. pontokban írt megállapításokat.

A tényállás 5. oldal 4. pontját akként helyesbítette, hogy szúrt-metszett 7 cm hosszú szabálytalan háromszög alakú sérülést a fül előtt az arcon, amely sértette a nyálmirigyet.

Kirekesztette a tényállás 6. oldal 2. és 4. bekezdését, míg az 1. és 3. bekezdését átemelte az ítéletnek a bizonyítékokat értékelő részébe.

A tényállás 6. oldal 5. bekezdésében a „nyakat” ért sérülést arcot ért sérülésre helyesbíti. Ugyanezen bekezdés 2. mondatát a tényállásból kirekesztette.

A tényállás 6. oldal 6. bekezdés 1. mondatában a „nyaki sérülés helyére” részt arcon lévő sérülés pontos elhelyezkedésére változtatja, míg az „aminek az elmaradása csak a véletlenen múlt” részt kirekesztette. Ugyanezen bekezdést azzal egészítette ki, hogy: Az arc szúrt-metszett sérülése közelében, - amely az állkapocsszögletben helyezkedett el - néhány cm-re helyezkedik el a nyaki visszer és verőér, mintegy a bőr felszínétől 0,5-1 cm-re. Abban az esetben, ha a sértettet ezen a helyen érte volna az üvegcsonttal történő bántalmazás, úgy ezen érképletek sérülésével reális számolni kellett volna, így közvetlen vagy közvetett életveszéllyel járó sérülés is bekövetkezhett volna. A 2. mondatot ezen bekezdésből kirekesztette.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d/ pontja alapján tartalmazza a bizonyítékok számba vételét. Iratszerűen összegezte az első fokú bíróság a vádlott és a tanúk vallomását.

Az első fokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte, erről az ítéletben részletesen számot is adott. Nyomon követhető és ellenőrizhető módon megindokolta, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadta el, azokból milyen következtetést vont le, és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak.

Azt, a megállapítást, hogy az elsőfokú bíróság ítélete meghozatalakor nem tudta megállapítani milyen mértékben volt ittas a vádlott, azért rekesztette ki a tényállásból az ítéletábra, mert pozitív információt nem tartalmaz, a tényállást pontosabbá nem teszi, emellett sem jogi, sem büntetéskiszabási relevanciája nincs.

A tényállást módosítani kellett a tárgyaláson felvett bizonyítás eredményével. Az igazságügyi orvosszakértő meghallgatása alapján pontosításra került, hogy a vádlott milyen erőbehatással mért ütést a teli borosüveggel a sértett koponyájára, és sértette meg - a nyaka helyett - az arcát. Kiegészítette a sérülés pontos elhelyezkedésével és a sérülés reálisan várható következményeivel.

Az ítéletábra kirekesztette a tényállásból azokat a sérüléseket (szúrt sérülés a kulcscsonton, zúzott sérülés a koponyán), amelyek az orvosi látleletben nem szerepeltek, azokat kizárólag a rendőri jelentés tartalmazta a dr. orvos tanúval folytatott beszélgetés alapján. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra fentebb kifejtette, hogy miért nem lehet a tanú vallomását rendőri jelentésbe foglalni, így annak tartalma sem volt bizonyítékként értékelhető. Ebből adódott, hogy ezen sérülésekkel kapcsolatos azon elsőfokú bírósági megállapításokat is kirekesztette a tényállásból, amelyek arra vonatkoztak, hogy ezek keletkezésével kapcsolatban mit nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani.

Végül; az ítélet tábla mellőzte azon megállapításokat a tényállásból, melyekről az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy azokat nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani. A bíróság által kétséget kizáró bizonyossággal megállapított tényeket kell a tényállásnak tartalmaznia. Így ami ebbe a körbe nem vonható megállapítás, a tekintetben az ítélet indokolási részében kell a bíróságnak magyarázatot adnia, ezért ezeket az ítélet tábla az ítélet ezen részébe átemelte.

A bizonyítékok értékelése alapján az első fokú bíróság helytálló következtetéssel jutott arra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított a cselekmény a vádlott általi elkövetése, amit maga a terhelt sem vitatott.

Az első fokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, azonban az elbírált bűncselekmény jogi értékelését az ítélet tábla tévesnek találta.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e. Az emberölés büntettének kísérlete esetében az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és azt kívánja vagy belenyugszik, míg az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete esetében az elkövető szándéka csupán a testi sérülés előidézésére irányul.

A szándék jellegének elemzése során az elkövetőnek a véghezvitel időpontjában fennálló tudattartalmát kell vizsgálni, amelyhez az elkövetés alanyi és tárgyi tényezőinek az értékelése szolgál alapul. E körben a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat - mely irányadónak tekinthető a meghozatala előtt elkövetett bűncselekmények elbírálása során is (BH 2013. évi 179. számú eseti döntés) - ad részletes iránymutatást.

Az elsőfokú bíróságnak az ítélet 26. és 27. oldalán kifejtett jogi indokolása a tényállás módosítására figyelemmel nem helytálló. A törvényszék a támadott testtájék, az elkövetés eszközéül használt törött üvegcsont és az alkalmazott erő nagysága alapján jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott tudata átfogta a halál bekövetkezésének lehetőségét és ebbe belenyugodva cselekedett.

Az irányadó tényállásban megállapított tényekből azonban nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vádlott, akár eshetőleges szándékkal, meg akarta ölni a sértettet. Bár a vádlott által alkalmazott eszköz alkalmas volt a sértett életének kioltására, a további tárgyi tényezők, így a vádlott által alkalmazott erő mértéke (kis - közepes erejű erőbehatás), az okozott sérülések jellege (szúrt/metszett), azok mélysége (pontosan nem állapítható meg), az érintett testtájék (arc) és az elkövetés módja (nem kitartó, ismétlődő, hanem egyszeri mozdulat) ezt nem támasztják alá.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett. Az elkövetés időpontjában tudata átfogta az élet veszélyeztetésének, az életveszélyes sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, hiszen tisztában volt azzal, hogy életveszély kialakulhatott volna, de ez iránt közömbös maradt, ezért az életveszélyes eredmény tekintetében őt eshetőleges szándék terheli. Élet elleni cselekménye az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. tétele szerint minősülő testi sértés büntetteként minősül.

Az életveszélyt okozó testi sértés eredmény-bűncselekmény. Tekintettel arra, hogy sértett sérülései együttesen és külön-külön is nyolc napon túl gyógyultak, az életveszély kialakulásának hiányában a cselekmény az 1978. évi IV. törvény 16. § szerinti kísérleti szakban megrekedt.

Az ítélet tábla osztotta a törvényszéknek az alkalmazandó anyagi jogszabállyal kapcsolatban kifejtett álláspontját.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő súlyosító és enyhítő körülményeket jórészt helytállóan tárta fel. A súlyosító körülmények közül mellőzni kellett az olyan eszköz használatát, amellyel szemben esélye sem volt védekezni a sértettnek, mivel a tényállásban leírt helyzetben ez nem igaz, ugyanis a támadó karjának félreütésével, el- vagy hátralépéssel, elhajlással nem volt kizárt a védekezés lehetősége. A minősítés változására tekintettel az eshetőleges szándék enyhítő körülményként nem értékelhető, ugyanis az életveszélyt okozó testi sértésnek eshetőleges szándékkal elkövetése nem enyhítő körülmény, ez a tipikus elkövetési mód ennél a bűncselekménynél, csupán az vehető figyelembe, ha az eredmény tekintetében az elkövetőt gondatlanság terheli (BH 1992. évi 443. számú eseti döntés).

A minősítés megváltoztatása szükségszerűen maga után vonta a kiszabott büntetés mértékének felülbírálatát. Az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérlete büntetési tétele két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés. Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, az 1978. évi IV. törvény 83.§ (2) bekezdése alapján a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó. Ugyanakkor adós maradt annak magyarázatával, hogy milyen indokok alapján tért el a középértéktől. Jelen esetben a középérték öt év. Az ítélet tábla álláspontja szerint a súlyosító körülmények száma és jelentős súlya ellenére a cselekmény kísérleti szakban maradása, a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása és a sértetti közrehatás miatt indokolt a büntetés középértékétől való eltérés a büntetési tétel alsó határa irányába. Bár az 1978. évi IV. törvény 87.§ (1) és (2) bekezdés c./ pontja, illetve a (3) bekezdés alapján a büntetési tételnél enyhébb büntetés is kiszabható lehetne, erre az ítélet tábla a vádlott által elkövetett bűncselekmény jelentős tárgyi súlya, büntetett előélete, és különösen a visszaesőkénti minősége miatt nem látott lehetőséget.

Az ítélet tábla a mellékbüntetés tartamát érintetlenül hagyta.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározására törvényesen került sor.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezéseket a törvényszék az eljárás adataival és a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban határozta meg.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezések alapvetően helyesek, ugyanakkor a sértett időközben elhalálozott, örököse nem ismert, a törvényszék által neki kiadni rendelt tárgyak értéktelenek, így az ítélet tábla a Be. 155.§ (1) és (8) bekezdése alapján ezen bűnjeleket is megsemmisíteni rendelte a lefoglalás megszüntetése mellett.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 363. § (2) bekezdés b./ pontja alapján tárgyaláson eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy vádlotti és védői fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. év március hó 09. napján

dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

dr. Kájel Edina s.k.
előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina
bíró

A kiadmány hitelül: